

הַנְּנִי

אסופת כתבים שנכתבו ע"י סגלי חטיבת הנפגעים
בסדיר ובמילואים במהלך מלחמת "חרבות ברזל"
מרחשוון התשפ"ה, נובמבר 2024

הנני

אסופת כתבים שנכתבו ע"י סגלי חטיבת הנפגעים בסדיר
ובמילואים

יחידת תרבות וכלים חינוכיים, חיל החינוך והנוער, צה"ל

רמ"ח החינוך: אל"מ שירה רודברג

מפקדת היחידה: סא"ל רעות שלום

מפקדת מט"ח: רס"ן עדי המאירי

מפיקה ועורכת: ראש תחום תרבות במילואים מיטל פישמן

עוזר מפיקה: טוראי גיא אדיב

עוזרת מפיקה: אע"צ הילי רובן

מפקדת חמ"ל הנפגעים הצה"לי: סא"ל שני עמנואל טובול

מרכז הנפגעים: רס"ן במילואים ענת זגורי

עריכת לשון: סא"ל במילואים ענבל יונגמן

קמ"ט סטודיו: סג"ם שירה גוריון

עיצוב כריכה וגרפיקה: טוראי אלון רוזיליו

צילום השער: סא"ל עדי כץ יוסלוביץ | ראש ענף ליווי פצועי ונכי צה"ל

ישראל, נובמבר 2024

שואלים אותי | אלוף משנה רעות קורן ראש מערך הנפגעים

שואלים אותי:

"איך זה לעמוד בראש מערך הנפגעים?"

ואני מספרת

על נשות ואנשי חטיבת הנפגעים

בקבע ובמלואים,

שאמנם לא רואים את האויב

בעינים,

אבל נמצאים בחזית.

אלה שדופקים בידות,

ברגע הנורא מכל,

אבל גם יודעים,

צעד צעד,

לחזק,

להביא אור,

ולתת תקנה.

אלה שתמיד יודעים מה להגיד.

אבל יודעים גם פשוט לשתק.

אלה שבשבילם הבטוי "הנני כאן"

הוא לא שיר של יהורם גאון.

זו מהות התפקיד.

האנשים עם הלב הרחב

והעינים הטובות

שמכירים לעמק, כל כף לעמק,

את המשג הפשוט,

המרקב והעצום:

"שמחות קטנות".

אלה שהניחו את החיים שלהם בצד,

נמצאים ימים רבים רחוק מהבית,

רחוק מהמשפחה.

אנשים מקצועיים וערכיים,

ששמים את טובת האחר

לפני טובתם.

תמיד.

כששואלים אותי איך זה לעמוד

בראש מערך הנפגעים,

אני עונה

שהיתה לי זכות,

זכות נדידה,

לעמוד בראש אחד המערכים

המיוחדים בצה"ל.

ואולי - בעולם כלו.

שאנשיו ממלאים את התפקיד

הכי הכי חשוב.

אנשים טובים

באמצע הדרך.

ולכל ארצה.

ואני אומרת תודה.

צילום: רב־סרן במילואים מ.ז. | מפקד חוליית איתור נעדרים אוגדה 80 | יחידת איתור נעדרים

אָבֶל | רב־סרן במילואים טל קלר
מודיע נפגעים | גזרת שפלה

רגע

מה זה אומר?

איך ייתכן

שהוא לא חוזר

רגע

תחזור על זה שוב

השפתיים זזות

ואני לא קשוב

רגע

זו בטח טעות!

מתי זה קרה?

לא רוצה להיות "הודעה נמסרה"

הרגע נמשך לכל החיים

ואין לי מושג,

איך מפה ממשיכים

צילום: רב־סרן במילואים ב.ו. | קצין אגף מבצעים איתור נעדרים באוגדה 98 | יחידת איתור נעדרים

חֶבֶל | סרן במילואים א.א.
חוקר פלילי | יחידת איתור נעדרים

ללא נייע וזיע
בצלמוות איום
מקולל מקולל מקולל המקום:
נחל עוז הקפוא שבו ביקרתי היום -
לא סיוט, לא הזיה, לא חלום,
מכשיר אלם מושלם
סותם לב אדם,
משכנו של רוע וחשכת עולם,
שבו נדם צלם אדם.
וצר לי.

בין חוטים משתלשלים וקירות מפורקים,
בין רסיסי זכוכית ומחשבים נמסים,
אי שם בפנים כלוא סבל אימים
שנותר, יוותר, ולא יותר.

חמ"ל אג"ם, ותצפיות,
תקשורת, נק"ל, נמ"ר וטנק,
ופלדה, האושקוש שרוף, המוצב מפוצמ"ר
ולב חיילת נצרב, נשרף ונגמר.

מקולל היום
מקולל המקום
סרה שכינה
נותרו פני תהום
וממנה משינו זָכָר.

צילום: אבישג שאר־ישוב

מה נשאר מאדם? | רב־סרן מור שיר טרופר
קצינת נפגעים | חיל הרפואה

מה נשאר מאדם,

מלבד זיכרונות, תהיות, מחשבות

מה נשאר מאדם מלבד אהבות,

אכזבות, חלומות שהיו ונותרו יתומים,

נשארו אי שם בצומת של החיים.

החיים שהיו ואינם יותר,

ומי יגשר עכשיו על כל מה שחסר?

על הבור שנפער, על החלל שנוצר, בתוך הלב, הכאב, הוא רק דואב.

צילום: רביסרן במילואים מ.ז | מפקד איתור נעדרים אוגדה 80 | יחידת איתור נעדרים

7 באוקטובר 2023 | סרן במילואים מיטל שנרד
מודיעת נפגעים | גזרת נתניה

שם, מספר אישי, דרגה

כתובת

נסיעה דוממת

דלת בית

צמרמורת

דפיקה בדלת

"אנו נציגי צבא ההגנה לישראל..."

כאב

שבר

נשימה עמוקה

כל מה שאני - כאן עבורכם

"הודעה נמסרה למשפחה"

פאזל של מיליון חלקים

תמונה

פנים

סיפורים

חיים שלמים

בארון.

ירי כבוד

דמעות שכבר קשה להחזיק

הצדעה

פרידה

עוד משפחה

עוד חלל

ששמור להם מקום בלב שלי

צילום: דובר צה"ל

לא עוד | סרן במילואים איילת אלדן מודיעת נפגעים | גזרת ירושלים

צְעָדִים בְּטוּחִים וְהֵלֵב מִפְּרָפֵר
הַמַּדִּים גִּהְצוּ אֶדְ הַנְּשָׁמָה -
מִקְמָטָה.

מִגִּיעִים.
הַזְמַן - עוֹצֵר מִלְּקָתָה.
קִדְשֵׁת הַרְגָעָה.
וּתְפִלָּה חֲרִישִׁית לְאֱלֹהֵי שְׁיִתָּן בִּי הַכּוֹחַ וּמִדַּת הָעֲנָנָה,
וְהַחֲכָמָה, וְכָבוֹד וּרְגִישוֹת.

דְּפִיקָה בְּדִלָתָה, וּבֵלֵב -
הִיא מִחֲסִירָה.
וּמִבָּטָה.

וּקִדְשֵׁת הַבְּשׂוּרָה.
קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ.
נֶצַח שְׁנִחְרַט בּוֹ עוֹלָם. לְעוֹלָם.

וְחִבּוּק שֶׁל פְּרָדָה
וְהֵלֵב רוֹצֵה לְהִשָּׁאֵר עוֹד, לְהַחֲזִיר אֶת הַזְמַן לְאַחֹר.
וּמְאַחֹר, הַדִּלָת נִסְגָּרָה.
וְנִגְמַר.

אֶדְ בָּהּ בְּעֵת רַק מִתְחִיל.
הָעוֹלָם מִתְרַסֵּק בְּתַהוֹמוֹת שֶׁל פָּאָב.
מִתְרַחֲקִים.

זְעָקָה מִפְּלַחַת שְׁמַיִם, אֶדְ חֲרִישִׁית מְאוּד.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ,

לא עוד!

לא עוד!

צילום: קובי אלפסי | איגלו צילום אדריכלות ועיצוב פנים

הותיר אחריו | רב-סרן במילואים עינת ברלין-מכלוף

ראש מדור לוויות | מרכז הלוויות

הותיר אחריו, את זו שאהב
את צער הוריו, אחיותיו ואחיו
וביתר מדי מקרים, גם את ילדיו ואת חבריו
ואיך בכלל חיים בלעדיו?

הותיר אחריו, חלומות, מטרות
את כל שיכול היה להיות
רסיסי משפחות, אלפי עיניים רטובות מדמעות
הותיר אחריו, אנשים שבורים, מבקשים הסברים
לא מעכלים, חיים לא חיים.

ואחרי הבשורה הנוראה האיומה
נכתבת הפקודה בחרדת קודש ודממה:
כריית הקבר, פרידה (אם אפשרית בכלל)
נושאי ארון מדוגמים בדרגת החלל
משמר כבוד, שירה, מטח מצמרר
ישר לתוך הנפש שעוד לא סיימה להישבר.
והספדים, ופרחים והמוני בוכים
על מי שהיה, ועל מי שכבר לא יהיה בחיים.

ובבית העלמין שם הקבר הקר,
עם אותו העיצוב האחיד, המוכר
אותיות בחרדל חרוטות על הכר
מספרות על שם, על דרגה, על מספר
של הגיבור שהלך ולא חזר
והלב נשבר, ונשבר ונשבר.

610 פעמים בשבעה חודשים,
וכמעט בכל יום נוספים חדשים,
לרשימה הארוכה של הקדושים מכול
ולמצטרפים בעל כורחם למשפחת השכול.

שרק נהיה ראויים.

צילום: שחר פליישמן | פליישמן יוצרים תוכן בסטילס ווידאו

הגרב, הרגל והאבן | סרן במילואים איתן עוזרי
מודיע נפגעים | גזרת תל אביב

כבד

אולי תרים אותי קצת גבוה.

אולי תרד ממני קצת

צפוף לי,

שחרר, תוציא אותי לנשום אוויר.

תפתח קצת,

תפרום, תן מקום.

לוחץ עליי המסע הזה.

למה אני צריכה להחזיק הכול?

מתי אני אצא לחופש האמיתי?

מתי יהיה לי קצת שקט, קצת אור,

אני רוצה את המקום שלי, רוצה מרחב

רוצה להתמתח אוויר, אוויר, אוויר.

כמה צעדים נשאר לי לעשות,

אולי תיסע ברכב, אפילו באוטובוס, רכבת

שמישהו אחר ינהג, שמישהו אחר יוביל,

שמישהו אחר יעשה,

שחרר,

תפתח קצת,

תפרום,

תן מקום.

צילום: סגן-אלוף במילואים בעז קליין | מודיע נפגעים וקצין בצוות בית העלמין | גזרת ירושלים

יתר הזרים | רב־סרן במילואים ארז יחזקאל לוי מודיע נפגעים | גזרת טבריה

מישהו ערם ערימה
ערימת פרחים על רגבי אדמה
זרים שזורים
שוזרים חיים

שלל צבעים, רגשות ומילים
זר המועצה ומשרד הביטחון
זר מהעבודה וזר היחידה
זר מהתיכון ואחד מהמועדון
אחד ועוד אחד ויתר הזרים

חרציות, ציפורנים, אדמוניות ואחרים
כל כך יפים אך תלושים מהחיים.
מתבונן על הזרים מבעד למדים
הם נראים כה יפים אך זרים ומנוכרים.
מה לפרחים של חיות ושמחה
לכסות רגבים לחים מדם ודמעה?

יבשו הזרים
נשאר רק סרט שחור דומם ומצדיע
ונערה אוספת אותם ומגישה למודיע
בשתיקה הוא לוקחם מקפל בידי
כאן מקופלים חיים של אדם, של בן ושל אב.

במקום הזרים, כעת רק אבנים
ואבן אחת גדולה עליה רשום בקידוש לבנה
שם שהוא לא ישכח
פ"נ סמל אלמוני בן פלוני
שם שהוריו נתנו
ושהוא לקח.

צילום: קובי אלפסי | איגלו צילום אדריכלות ועיצוב פנים

להיות קצינת נפגעים | סרן במילואים אלה תמרי מילס אשת קשר למשפחות במילואים | אגף המודיעין

"איזה תפקיד קשה", הם אומרים, ואני חושבת על האמא שאמרה לילדיה "הכל יהיה בסדר" בזמן שהיא שומעת יריות אצל השכנים.

"זה מה שאת עושה במילואים?" הם מנדעזעים, ואני חושבת על כל אותם החילים שממשיכים להילחם בזמן שחברייהם לפלוגה בבתי העלמים. נטמנים.

"זה לא שובר לך את הלב?" הם שואלים, ואני נזכרת באלמנה שלא תראה עוד את אהובה ואת אב הילדים.

"איך את מחזיקה מעמד?" הם מתעניינים, ואני מתפללת שהם מחזקים בשלום ולהחזרתם הביתה של כל החטופים.

"צריך לזה המון כוחות", הם מחזקים, ואני חושבת על המוני הצעירים שרצו על נפשם, הסתתרו תחת הגופות, עשו הכל בשביל להישאר בחיים.

"כמה אחריות יש על הכתפיים שלך?", הם קובעים, ואני מצטמרת למראה תמונת הארון שבו האח הקטן דאג לאחותו הקטנה עוד יותר, עד שהגיעו החילים.

"תשמרי על הנפש שלך", הם מבקשים, ואני חושבת על כל אותם המפגים שמתקשים לעצם עין ולהרפות מן המראות הקשים.

"אז את מאלה שדופקים בדת?" הם נחרדים, ואני נזכרת בכל אותן הדלתות שהחזיקו, נפרצו, נשרפו ומאז כל לילה לפני השינה מנדאה שנעלתי לפחות שלוש פעמים.

"בחיים לא היינו יכולים לעשות את זה", הם מצהירים, ואני מתבוננת בהורים שלמען הילדים שעוד נותרו להם, קמים כל בקר מהשברים.

"באמת? קצינת נפגעים?" הם שואלים ואז נאלמים, ואני משיבה בלחש "כן", ואחר כך שוב אנו שותקים וכל אחד בלבד מתפלל ליום שלא יהיה עוד תפקיד כזה – אבל כלנו כבר יודעים.

צילום: חיים צח לע"מ

קשה לעצור את הזמן שחולף | סגן-אלוף במילואים מיכל בנדיק קצינת שבויים ונעדריים | מרכז שבויים ונעדריים

אני לומדת לחיות עם כאבי הבטן
בתוכי
מחפשת דרכים חליפיות במסע הזה
שלי,
אני עוצמת עיניים, חושבת על ילדיי
והאיש שלי ואוספת כוחות
עושה מקום לתקווה, מפנה את
הפחדים והחרדות
שותלת זיכרונות יפים, גם עם מי שלא
יחזור
אני בוחרת לא לתת לזמן לעצור
להרגיש, לתת מקום לעצמי גם
כשעצוב
ולזכור שבמסע הזה יש לי תפקיד כל
כך חשוב
והאישה הזו שהפכה לחלק מחיי בעת
הזו
מזכירה לי כל יום מדוע אני עדיין פה,
מזכירה לי שאני חלק במסע המתמשך
שלה
שאני חלק ממשהו גדול - מעם,
מקהילה.

עונה מתחלפת, עוד יום ולילה עוברים
ואנחנו כאן ממשיכים במסע -
נשארים
אני מישירה אל האופק מבט
ברקע עוד מפגש, עוד שיח, הנארגים
אט אט
כשמיכה, שאולי תכסה מעט את
הפצעים שהמסע חושף
לזמן קצב משלו - קשה לעצור את
הזמן שחולף.

עונה מתחלפת, עוד יום ולילה עוברים
עוד סרטון, עוד תמונה, עוד שירים
עצובים,
עוד ראיון או סיפור שאת גודל הזוועה
חושף
קשה לעצור את הזמן שחולף

ויש אישה אחת שהפכה לחלק חדש
במי שאני
יש נייד שהפך מחובר אל גופי בחבל
דמיוני
ויש דריכות, חרדה, שהפכו חלק
מהשגרה
יש תחושות ורגשות בעוצמות שאני
לא מכירה
ועולמה מתערבב בעולמי
ולרגעים אני תוהה, עד היכן היא ומי
אני?
הזיכרונות והתהיות שלה על החיים
שהיו
טובלים בצער עמוק על כל אלו שכבר
לעולם לא יחזרו
ומעל המילים הקשות, הכעס
והדמעות
כלפי חוץ היא מפגינה המון כוח,
מוצאת על מה להודות
ובליבי אני אומרת לה "את לא אישה
פלדה, את אישה חרסינה" כמו בשיר
כמה תקווה, כוח והכרת הטוב יש
בכאבך הגדול ובקולך השביר.

צילום: רב־סרן במילואים דורון וקסלר | מודיע נפגעים | גזרת נתניה

מקצין הנפגעים שלד | סגן נבו חזן

קצין נפגעים | חיל האוויר

לא הפרנו בחייד, אך לנצח אֶזְכּוֹר אֶת הַרְגַע בּוֹ הוֹדִיעוּ עַל סוּפֹם

לא הפרנו בחייד, אך קִשְׁחַבְקְחִי אֶת אִמְךָ הַנִּפְרָדֶת מֵעֲלִיד, הַבְּחִנְתִּי בְּפָנֶיךָ הַקְּפוּאוֹת

לא הפרנו בחייד, וְקִשְׁבְּלוֹנָה כָּלֶם בָּכוּ עֲלֶיךָ, בְּלִבִּי בְּכִיתִי עֲלֵיהֶם

לא הפרנו בחייד, אך מִכִּיר אֲנִי אֶת חֲדָרְךָ לַפְּרִטְיוֹ, זֹכֵר מְתֵי יוֹם הַהֲלָדֶת, אֶת הַשִּׁיר וְהַקְּצִיצוֹת הָאֶהוּבוֹת

לא הפרנו בחייד, אך צִ'אֵרְלִי קוֹפֵץ עָלַי בְּרַגַע שֶׁהַדָּלֶת נִפְתַּחַת, זָנְבוּ מְכַשְׁכֵּשׁ, עֵינָיו תוֹעוֹת

לא הפרנו בחייד, אך פִּסְעֵתִי יָד בְּיָד עִם אַחוֹתְךָ בְּשַׁעֲרֵי הַבַּקּוּם, וְאֶהְיֶה שָׁם כְּשֶׁתִּקְבַּל כְּמַתָּה

לא הפרנו בחייד, אך מִכִּיר אֶת מַכְתְּבֵי הָאֶהְבָּה, הַפְּנִקִּס שֶׁלֹּא חֲשַׁבְתָּ שִׁקְרָא, הָרִיב עִם אֲבָא

לא הפרנו בחייד, אך גִּרְדִּיתִי אֶל עֵמֶק נַפְשִׁים שֶׁל הַקְּרוּבִים אֲלֶיךָ בְּיוֹתֵר, לְדָלוֹת רִגְעֵי תַקְוָה

לא הפרנו בחייד, אך זֶה מְכַבֵּר כְּשֶׁשׂוֹאֲלִים: "מִי מְלוֹה", אֲנִי עוֹנֶה שְׂאֵתָה שְׁלִי

לא הפרנו בחייד, אך הַכְּרוֹת לָנוּ, אֵינְטִימִית וְרַחוּקָה
גִּדְּיָנוּ נְלַחְצוֹת מִצְדֵי זְכוּכִית
לא הפרנו, וְלוֹאִי
וּבְאֶשֶׁר הִנָּד תִּרְצָה בְּמַעֲשֵׂי

צילום: סרן שירה פילון | קצינת נפגעים | חטיבה 460

מזמור להלל | סרן במילואים ענת (נתי) כהן נומקין מודיעת נפגעים | גזרת נתניה

והיא, מתוך שבר עצבותה כמו מתעקשת,
שאם אין טוב, היא תהיה הטוב.
מתהללת ביופיו של העולם.
הפוגש את זיו פניה, את חן טוהרה.
עוטפת את פרי בטנה, בהגנת אהבת האם שעוד לא יודעת שנולדה בה.
מחוזה חלציה, בעוז גבורתה. בקדושתה.
מחלצת חיוך במלוא שיניה הצחורות,
שידעו כולם, שיאמינו - שבתוך החושך יש אור.
לא רק לראות את הטוב.
להיות הטוב.
זו זעקתה.

צילום: אשר דיין ואלדד עובדיה

כאן ועכשיו | סרן במילואים אחיה וינברג מודיע נפגעים | גזרת ת"א

בעבר זרחה השמש,
על עולם של ריב ומדון,
קרניה נכבו בכל אמש,
והותירו צל אבדון.

בעבר השקה הגשם,
דשא של קיץ כתום,
ענניו לא השאירו רושם,
והארץ התקדר כיתום.

ופתאום ההווה הפציע,
לא כאם רחומה, לא כאב.
רק ניצב דורש במפגיע:
"מקומי - כאן ועכשיו".

הן בהיות הווה כפי שהוא,
כהרף עין, כטיסת סילון,
עלולים אנחנו לאבדהו,
ובמקום נחמה - חידלון.

לאהבה ולתקווה פנינו,
לשלוש ולאחדות לתמיד.
אז מתוך מאור עינינו,
יחייד לעולם העתיד.

צילום: סגן-אלוף עדי כץ יוסלוביץ | ראש ענף ליווי פצועי ונכי צה"ל

מה זה בעצם להיות קצינת נפגעים? |

רב־סרן במילואים תהילה פרץ וסרן במילואים שרון קובל | קצינות נפגעים

להיות קצינת נפגעים זה כשהלב מאושר, מפרפר, כשמישהו שמעולם לא הכרת מתעורר.

להיות קצינת נפגעים זה כששואלים אותך מה את עושה במילואים, ואת כבר יודעת מראש איך הולכת להיות ההבעה שלו על הפנים.

להיות קצינת נפגעים זה לבכות יחד עם אימא שקיבלה בשורה מאוד קשה, וחצי דקה אחר כך להתרגש ולשמוח עם אימא אחרת שבנה מגיב במיטה הסמוכה.

להיות קצינת נפגעים זה כשאת רואה "מת מפצעיו" בעיתון, וכואב לך בעומקי הלב כי זו משפחה שליווית עד יומו האחרון.

להיות קצינת נפגעים זה להיות תמיד עם חבילת טישו זמינה בכיס המדים, ולחדש את החבילה כל כמה ימים.

להיות קצינת נפגעים זה לדעת שכשאת במדים ברחוב מסתובבת, את עלולה להיות טריגר עבור אישה רנדומלית אחרת.

להיות קצינת נפגעים זה לדעת איך לתת תשובה שלילית בשיא הרגישות, ולסיים כשאת מקבלת מהמשפחה חיבוק.

להיות קצינת נפגעים זה למחוא כפיים ולמחות דמעה בפרידות, כשמישהו משתחרר אחרי חודשי אשפוז ארוכים ומלאי טלטלות.

להיות קצינת נפגעים זה להיות מלאה בהתרגשות אמיתית, כשיש כתבה על פצוע שליווית במהדורה המרכזית.

להיות קצינת נפגעים זה ללכת במסדרונות בתי החולים, ולקבל מבני שמונים הצדעות, ותודות מחבר'ה צעירים.

להיות קצינת נפגעים זה להכיר פצוע במשך חודשים, ולהיות בהלם כשהוא נעמד ואת רואה שהוא גבוה ממך בשלושה ראשים.

להיות קצינת נפגעים זה פאזל שמורכב מכל מיני רגעים, ומגוון רגשות שקשה להבין עד כמה הם עוצמתיים.

להיות קצינת נפגעים זה לדעת שלמרות כל האתגרים, יש לנו את התפקיד הכי טוב במילואים!

חיל החינוך בכל הפלטפורמות

קטלוג כלים
חינוכיים

חרבות הברזל

שירים, הלחנות
וקליפים

@tarbut.idf

פוסטים

@idf_edu

אנימציות
הנני

חיל החינוך
והנוער

המשיכו לשלוח לנו שירים למייל:
eliazcohen@walla.com